

พื้นที่แห่งความปรารถนาของชายรักชายในนวนิยาย เรื่อง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร*¹

เมธาวิ สิมมา²

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งวิเคราะห์การผลิตสร้างพื้นที่แห่งความปรารถนาของตัวละครชายรักชายในนวนิยายเรื่อง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* จากการศึกษาพบว่า พื้นที่ที่ถูกผู้ขายผลิตสร้างความเป็นชายรักต่างเพศไปพร้อมกับความเป็นชายรักเพศเดียวกัน การรวมกลุ่มของสังคมชายล้วนและการช่วยเหลือเกื้อกูลที่มาพร้อมมิตรภาพถูกผู้ขาย เปิดโอกาสให้ตัวละครแสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศระหว่างชายกับชาย และนำมาสู่การสร้างสายสัมพันธ์ลึกซึ้งแบบรักเพศเดียวกัน แม้ว่ากลุ่มสังคมชายล้วนจะปฏิบัติต่อกันด้วยกฎถูกผู้ขาย และมีแนวทางสอดคล้องกับค่านิยมปิตาธิปไตยที่ยึดถือชนบรืกต่างเพศเป็นสำคัญ แต่ตัวละครชายรักชายเรียนรู้ที่จะประกอบสร้างพื้นที่แห่งความปรารถนามาต่อรองกับบรรทัดฐานทางเพศที่จำกัดคับแคบ โดยอาศัยแนวเรื่องความเป็นนวนิยายแฟนตาซีเทพเซียนกำลังภายใน เพื่อเรียกร้องให้มองเห็นและยอมรับความเป็นปัจเจกชนที่แตกต่าง

คำสำคัญ: พื้นที่แห่งความปรารถนา ชายรักชาย ความเป็นชาย การต่อรองแฟนตาซี

* วันที่รับบทความ 27 กุมภาพันธ์ 2566; วันที่แก้ไขบทความ 9 มิถุนายน 2566; วันที่ตอบรับบทความ 23 มิถุนายน 2566

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิตเรื่อง *จากมิตรภาพสู่ความรัก: การศึกษาความปรารถนาระหว่างชายกับชายในปรมาจารย์ลัทธิมารของโม้เซียงกงซิว* ทั้งนี้ ผู้เขียนขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา ประภาศวุฒิสาร อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความสำหรับคำแนะนำอันเป็นประโยชน์ทำให้บทความนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

² นิสิตปริญญาโท ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

The Space of Desire in Male Homosexual Relationships in the Boy Love Novel *The Founder of Diabolism*

Maythavee Simma³

Abstract

This article aims to analyze the creation of a “space of desire” in the homosexual relationships of male characters in the Boys’ Love novel *The Founder of Diabolism*. The study finds that masculine space produces heteronormative desires alongside homosexual ones. The formation of an all-male society and the support and solidarity that come with the friendships of the male protagonist provide an opportunity for the characters to express their homosexual desires, leading to the development of profound same-sex relationships. Even though the all-male society operates under male norms and aligns with patriarchal values prioritizing heterosexual relationships, the male characters in homosexual relationships learn to negotiate their “space of desire” against these restrictive gender norms. By leveraging the narrative structure of the fantasy genre and its supernatural elements, they demand recognition and acceptance of their difference.

Keywords: space of desire, male homosexual relationships, masculinity, negotiation, fantasy

³ MA student, Department of Comparative Literature, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

เกริ่นนำ: ภูมิหลังของ *ปรมาจารย์ลัทธิมาร*

ปรมาจารย์ลัทธิมาร หรือ *ม้อเต้าจู่ซือ* (Mo Dao Zu Shi) เป็นนวนิยาย Boys' Love แต่งโดยนักเขียนจีน นามปากกาโมเซียงตงชิว (Mo Xiang Tong Xiu) เผยแพร่ผ่านช่องทางออนไลน์บนเว็บไซต์ จิ้นเจียงเหวินเสวี่เจิง (Jinjiang Wenxue Cheng) ช่วงปี ค.ศ. 2015-2016 ตีพิมพ์หนังสือครั้งแรกด้วยฉบับได้หวัน ในปี ค.ศ. 2016 (Mo Dao Zu Shi Fandom, 2019) ก่อนที่สำนักพิมพ์เบเกอร์รี่บุ๊ค ติดต่อซื้อลิขสิทธิ์ฉบับได้หวันมาแปลและตีพิมพ์ในประเทศไทย *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ฉบับแปลภาษาไทย เป็นนวนิยายชุด 5 เล่มจบ แปลโดย อลิส จัดพิมพ์เล่มแรกเดือนมีนาคม ค.ศ. 2019 และวางจำหน่ายเล่มพิเศษเพิ่มเติมเดือนธันวาคม ค.ศ. 2020 แปลโดย เหลียงเหลียง

ภาพที่ 1 หน้าปกนวนิยายชุด *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* จำนวน 5 เล่ม พร้อมเล่มพิเศษ 1 เล่ม ของ โมเซียงตงชิว

ที่มา: <http://www.bakerypublishing.com>

ปรมาจารย์ลัทธิมาร เป็นนวนิยาย Boys' Love/BL ที่ดำเนินเรื่องได้ขนบแฟนตาซีเทพเซียน-กำลังภายใน (xianxia) ถือเป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่ได้รับคามนิยมสูงในกลุ่มผู้อ่านวรรณกรรมออนไลน์ BL ผลิตและเผยแพร่ผลงานโดยผู้หญิงเป็นหลัก เริ่มเป็นที่รู้จักในจีนช่วงต้นทศวรรษ 1990 ในชื่อตันเหม่ย (danmei) กระแสโลกาภิวัตน์เปลี่ยนช่องทางสนทนาลับๆ ในพื้นที่ปิดและชุมชนออนไลน์ขนาดเล็กของ BL มาสร้างวัฒนธรรมย่อยบนเว็บไซต์หลักและสื่อ

อินเทอร์เน็ตขนาดใหญ่ (Yang and Xu, 2015: 133) อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่ค่อนข้างเปิดกว้าง ทางการเงินควบคุมและสอดส่องเนื้อหาในช่องทางนี้น้อยกว่าสื่อโทรทัศน์ วิทยุ และสิ่งพิมพ์ (Deklerck and Wei, 2015: 19-20) ชุมชนดิจิทัลช่วยเพิ่มการเข้าถึงโอกาสของกลุ่มคนชายขอบ และมีคุณประโยชน์อย่างมากต่อนักเคลื่อนไหวเพื่อคนรักร่วมเพศเดียวกันในจีน อย่างไรก็ตาม ศิลปินและนักเคลื่อนไหวกลุ่มเคียวร์ต้องเดินบนเส้นแบ่งระหว่างการส่งเสริมการมองเห็นของชุมชนและการฝ่าฝืนคำสั่งของรัฐ (Shaw and Zhang, 2017: 14) สื่อและสื่อสารมวลชนถูกควบคุมให้อยู่ภายใต้นโยบายและระเบียบของรัฐจีนอย่างเข้มงวด นักเขียนและเว็บไซต์วรรณกรรมชั้นนำที่เผยแพร่ผลงาน BL มีอำนาจน้อยนิดเมื่อต้องเผชิญหน้ากับการปราบปรามของรัฐ พวกเขาได้รับผลกระทบอย่างหนักจากมาตรการตรวจสอบเนื้อหาและต้องเฝ้าระวังการปิดกั้นเนื้อหาด้วยตนเอง (Tian, 2020: 118)

เหตุผลที่ผู้ชื่นชอบงาน BL ต้องเฝ้าระวังการแทรกแซงของรัฐ เป็นเพราะคุณลักษณะเฉพาะของ BL เน้นนำเสนอความรักระหว่างเพศเดียวกัน และเปิดเผยเนื้อหาทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง วัฒนธรรม BL ถูกมองว่าผิดเพี้ยนและทำลายวัฒนธรรมกระแสหลักตั้งแต่แรกเริ่ม (Tian, 2020: 118) ในบริบทสังคมจีนลัทธิขงจื้อถือเป็นหนึ่งในรากฐานวัฒนธรรมและจิตวิญญาณทางสังคม มีการจัดวางความสัมพันธ์ทางเพศและความสัมพันธ์ระหว่างวัยที่นำไปสู่การสร้างระเบียบทางการเมือง (Stacey, 1983: 16) หลักการของขงจื้อหล่อหลอมมายาคติว่าผู้ชายสำคัญต่อสังคมจีน ผู้หญิงจึงต้องสยบยอมต่อปิตาธิปไตย แม้หลังก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีน ทางพรรคคอมมิวนิสต์มีอุดมการณ์สร้างครอบครัวประชาธิปไตยใหม่เพื่อล้มล้างปิตาธิปไตยของขงจื้อ บนพื้นฐานการเลือกแต่งงานเสรี มีคู่สมรสคนเดียว และการแต่งงานต่างเพศที่ทุกเพศมีสิทธิเท่าเทียม โดยสรุปว่า แนวทางดังกล่าวเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในระดับสากล และเป็นการสร้างพื้นฐานชีวิตครอบครัวที่มั่นคงปรองดอง (Stacey, 1983: 116) ทว่าหลักการนี้ไม่ได้สอดรับและสร้างความหวังให้ผู้มีความหลากหลายทางเพศเลย สังคมจีนยังคงยึดมั่นในบรรทัดฐานรักต่างเพศ แม้ว่ารักร่วมเพศจะไม่ผิดกฎหมายในประเทศจีน

แต่คนกลุ่มนี้ก็ยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการ (จุดยืนของรัฐบาลจีนยังคงไม่สนับสนุน ไม่คัดค้าน ไม่ส่งเสริม) เว็บไซต์เฉพาะกลุ่มรักร่วมเพศ “ถงจื่อ” (tongzhi) จึงมีแนวโน้มว่าถูกปิดกั้นเนื้อหาหรือปิดตัวลงโดยง่าย (Shaw and Zhang, 2017: 4) ดังที่ เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน ค.ศ. 2017 China Netcasting Service Association ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของสำนักงานกำกับดูแลสื่อมวลชน สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์แห่งชาติจีน (SAPPRFT) ได้เผยแพร่แนวทางใหม่ที่ควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ต มีเนื้อหาบางส่วนกล่าวว่า พฤติกรรมรักร่วมเพศนับเป็นหนึ่งในกิจกรรมทางเพศที่ผิดปกติ และห้ามนำเสนอภาพแทนนี้เนื่องจากสื่อถึง “ภาพอนาจารและรสนิยมที่หยาบโลน” (Tian, 2020: 118)

นวนิยายออนไลน์เรื่อง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ปรากฏตัวท่ามกลางความระส่ำระสายของมาตรการกวาดล้างเนื้อหาที่นำเสนอความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศขั้นเด็ดขาดของรัฐบาลจีน ช่วงเวลาเดียวกันมีนักเขียนชาวจีนนามว่า “เทียนอี” ถูกตัดสินจำคุก 10 ปี เพราะเขียนและวางจำหน่ายนวนิยายรักเพศเดียวกัน (Wang, 2018) แม้ภายหลัง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* จะถูกปิดกั้นเนื้อหาบนเว็บไซต์จีนเจียงในปี 2019 จนถึงปัจจุบัน รวมถึงถูกระงับตีพิมพ์หนังสือฉบับจีนแผ่นดินใหญ่เช่นกัน แต่ด้วยความมอมการณโกลและการปรับตัวอย่างทันต่อเหตุการณ์ของผู้แต่ง ก่อนที่จะถูกเพ่งเล็งจากรัฐ *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ก็ถูกส่งถึงมือนักอ่านหลายประเทศทั่วโลกแล้ว นวนิยายฉบับแปลอังกฤษที่ลงเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบได้ปรากฏอยู่บนเว็บไซต์อื่นที่ยากเกินกว่าจะตรวจสอบของทางการจีน โมเสยง-ถงฉิวฉวยใช้ความคลุมเครือระหว่างพื้นที่เปิดและพื้นที่ปิดของไซเบอร์สเปซเพื่อนำเสนอชิ้นงานที่เสี่ยงต่อการถูกปิดกั้น

โมเสยงถงฉิวยังส่งตัวบทนวนิยายไปตีพิมพ์รูปเล่มที่ได้หวั่น ดังที่นักเขียน BL บางคนไขว่คว้าการตีพิมพ์ในไต้หวัน เพราะต้องการรักษาผลงานในรูปแบบสิ่งพิมพ์แทนที่จะทำเงิน (Yang and Xu, 2015: 134) บทเรียนของเทียนอีสอนว่า การพิมพ์หนังสือและเผยแพร่เนื้อหาชายรักชายในจีนแผ่นดินใหญ่เป็น

เรื่องยุ่งยาก และเสี่ยงอันตรายถึงชีวิต *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เลือกได้วันซึ่งเป็นพื้นที่ที่เปิดรับความหลากหลายทางเพศ สามารถซื้อ-ขายผลงาน BL ได้อย่างสบายใจและปลอดภัย หลังจากนั้นก็มีหลายประเทศติดต่อซื้อลิขสิทธิ์นวนิยายไปแปลหลายภาษา อาทิ เกาหลี ญี่ปุ่น เวียดนาม รัสเซีย อังกฤษ ไม่เพียงงงชิวยังได้พากระแสนิยมของ *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ไปโลดแล่นบนพื้นที่สื่อหลากหลาย ดังที่นวนิยายได้รับนำไปดัดแปลงเป็นหนังสือการ์ตูน เรดิโอดราม่า การ์ตูนโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ออนไลน์ ทั้งนี้ต้องผ่านการปรับเนื้อหาให้เหมาะสมสอดคล้องกับมาตรการควบคุมสื่อของทางการจีน โดยเฉพาะการปรับลดเนื้อหาที่เอ่ยถึงความสัมพันธ์ชายรักชายอย่างเปิดเผยให้เป็นเพียงมิตรภาพระหว่างลูกผู้ชาย

ไม่เพียงงงชิวเป็นหนึ่งในนักเขียน Boys' Love ที่ถูกกีดกันการเผยแพร่ผลงาน แต่เพราะความพยายามปฏิบัติตามข้อตกลงด้วยการเซ็นเซอร์ตัวเอง ไม่ฝ่าฝืนละเมิดกฎของทางการจีน จึงเป็นเส้นทางให้กลุ่มนักอ่านเข้าถึงและได้สัมผัสความเป็น *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* ทั้งยังเป็นช่องทางที่เพิ่มโอกาสให้หลายคนมองเห็นนวนิยาย BL ในเชิงขับเคลื่อนสังคมมากขึ้น ดังที่ Ling Yang and Yanrui Xu กล่าวว่า BL ไม่เพียงให้กรอบการเล่าเรื่องที่ผิดแปลกของความสัมพันธ์ชายรักชายเท่านั้น แต่ยังเป็น “เครื่องมือทางจิต” ที่ช่วยให้ผู้หญิงจินตนาการถึงทางเลือกอื่นของความสัมพันธ์ทางเพศ การสำรวจอัตลักษณ์แห่งตน และการวางกลยุทธ์สำหรับนำเสนอบทบาททางเพศแบบใหม่ที่ก้าวออกจากกรอบการถูกจองจำด้วยปิตาธิปไตย (Yang and Xu, 2015: 135) นวนิยายเรื่อง *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* จึงไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อสนองตอบรสชาติอันแปลกใหม่ให้ผู้อ่าน หรือเติมเต็มจินตนาการที่นักเขียนสตรีปรารถนาเท่านั้น ทว่าอาจกำลังต่อสู้กับความหมายของชุดบรรทัดฐานทางเพศที่อำนาจรัฐผลิตขึ้นอย่างคับแคบ โดยอาศัยแนวเรื่องความเป็นนวนิยายแฟนตาซีเทพเซียน-กำลังภายใน เพื่อใช้นำเสนอความสัมพันธ์แบบชายรักชาย

พื้นที่แห่งความปรารถนา: การต่อรองสู่การบรรลุความปรารถนาของชายรักชาย

ปรมาจารย์ลัทธิมาร กล่าวถึงจอมมารสติวิปลาส “เว่ยอู่เซี่ยน” ที่ตายแล้วกลับชาติมาเกิดใหม่ในร่างของ “โม่เสวียนอวี่” เด็กหนุ่มผู้มีรสนิยมรักใคร่ผู้ชาย การได้รับโอกาสให้มีชีวิตในชาติภพใหม่ร่างใหม่ของเว่ยอู่เซี่ยน ทำให้เขาได้กลับมาพบ “หลานว่งจี” คู่รักคู่แค้นในวัณวาน และสานต่อความสัมพันธ์ร่วมกันอีกครั้งในแบบพิเศษกว่ามิตรภาพลูกผู้ชายทั่วไป ทว่าความรักระหว่างชายรักชายเป็นเรื่องยากในสังคม ทำให้ตัวละครต้องผ่านบททดสอบนานัปการกว่าจะได้รักกัน ปรมาจารย์ลัทธิมาร กล้านำเสนอเนื้อหาที่สื่อถึงความสัมพันธ์ชายรักชาย อันเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ต้องห้ามภายใต้สังคมจีนที่ยึดมั่นแนวคิดปิตาธิปไตยเข้มข้น และเรื่องราวสะท้อนให้เห็นว่า พื้นที่ภายในนวนิยายไม่ได้ต่างจากพื้นที่ภายนอกที่ความสัมพันธ์แบบชายรักชายถูกกีดกันเลย แต่ด้วยความผูกพันใกล้ชิดของสายเลือดวายทำให้เกิดการแสวงหาช่องทางรุกล้ำและต่อรองกับโลกที่ถูกครอบงำด้วยบรรทัดฐานรักต่างเพศ

ในขณะที่นักเขียน “โม่เซียงถงซิว” รับมือกับอำนาจรัฐและต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อให้นวนิยายเรื่องนี้โลดแล่นบนพื้นที่สื่อได้อย่างสง่างามและเป็นที่รู้จักทั่วโลก จนเกิดกระแสปรมาจารย์ลัทธิมารฟีเวอร์ สร้างตำนานบทใหม่ให้จีนแผ่นดินใหญ่ ตัวละครชายรักชายใน ปรมาจารย์ลัทธิมาร อย่างเว่ยอู่เซี่ยนและหลานว่งจีก็เผยให้เห็นว่า ทั้งคู่เรียนรู้ที่จะประกอบสร้างพื้นที่แห่งความปรารถนาภายใต้ข้อจำกัดของวัฒนธรรมกระแสหลักเช่นกัน พื้นที่แห่งความปรารถนาดังกล่าวไม่เพียงขับเคลื่อนให้เกิดการสนองตอบความปรารถนาของชายรักชาย แต่ยังเป็นพื้นที่ที่ตัวละครใช้ต่อรองและวิพากษ์บรรทัดฐานรักต่างเพศบางประการที่บังคับกะเกณฑ์ชีวิตคนอย่างไร้ความเป็นธรรมด้วย

กลุ่มสังคมชายล้วนของชุมชนผู้บำเพ็ญเพียรปฏิบัติต่อกันด้วยกฎลูกผู้ชาย และมีแนวทางสอดคล้องกับค่านิยมปิตาธิปไตยที่ยึดถือชนบรืกรต่างเพศเป็นสำคัญ แต่เชื่อว่าทุกคนจะเต็มใจโอบรับแบบแผนหรือปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ได้อย่างกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียว ดังที่ Judith Butler ชี้ให้เห็นว่า เพศไม่ควรถูกตีความ

ว่าเป็นอัตลักษณ์ที่มั่นคง เพศสภาพต้องการการแสดงซ้ำๆ เป็นการซ้ำอีกครั้ง และฉายภาพซ้ำเหตุการณ์นั้นๆ ตามชุดความหมายที่สังคมกำหนดไว้ รวมถึงได้รับการยอมรับว่าเป็นรูปแบบทางโลกและพิธีกรรมที่เกิดขึ้นโดยความชอบธรรม (Butler, 1999: 178) อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติตามหน้าที่และบรรทัดฐานทางเพศอย่างการย่ำซ้ำๆ ก็กลับทำลายตัวเองจากสิ่งไม่คาดฝัน เช่น การหนีห่างจากบรรทัดฐาน การยอมจำนน และแม้แต่การทำลายบรรทัดฐานทางเพศเสียเอง จนมีช่องว่างสำหรับก่อเกิดรูปแบบใหม่ของชีวิตทางเพศ (Butler et al., 2016: 18) ภายใต้พื้นที่ที่ถูกผู้ชายจึงมองเห็นความทับซ้อนระหว่างพื้นที่ที่ผลิตสร้างความเป็นชายรักต่างเพศไปพร้อมกับความเป็นชายรักเพศเดียวกัน อันสะท้อนให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทั้งสองรูปแบบแท้จริงแล้วมีความใกล้ชิดกันมาก การรวมกลุ่มของสังคมชายล้วนและการช่วยเหลือเกื้อกูลที่มาพร้อมมิตรภาพถูกผู้ชายเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวละครสามารถแสดงออกถึงความปรารถนาทางเพศระหว่างชายกับชาย และนำมาสู่การสร้างสายสัมพันธ์ลึกซึ้งแบบรักเพศเดียวกัน

ลาแล้วอาศรมวิเวก: การปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศในโรงเตี๊ยมอันเร่าร้อน

“อาศรมวิเวก” ในดินแดนเร้นเมฆาเมืองกุซู่ เป็นห้องตำรากับห้องนอนของ “หลานวังจี” ผู้คุมกฎสกุลหลาน ไม่มีผู้ใดได้รับอนุญาตให้เข้ามาในสถานที่แห่งนี้ ส่วนหนึ่งเพราะถูกสงวนไว้เป็นพื้นที่ส่วนตัวสำหรับฝึกฝนวิชา หลานวังจินั่งติดพิณชำระจิตใจในสภาวะฉานสงบนิ่งมาโดยตลอด กระทั่งเว่ยอู่เขียนอย่างกรายเข้ามาในพื้นที่แห่งนี้ ความลับที่เก็บซ่อนไว้อาจถูกเปิดเผยขึ้น เว่ยอู่เขียนผู้เสพติดการร่ำสุราได้กลืนสุราเจือปนกลิ่นจันทร์หอมในอากาศ ก่อนค้นพบว่าอาศรมวิเวกที่ตั้งอยู่ในแดนเซียนอันบัญญัติกฎ “ห้ามสุรา” โดยเด็ดขาด กลับมีสิ่งแปลกปลอมอย่างใหญ่สุราอัดแน่นใต้พื้นกระดาน ทั้งยังเป็นสุราหมักจักรพรรดิแย้มสรวลที่เลื่องชื่อเรื่องรสชาติล้ำเลิศที่สุดด้วย หลักการฝึกฝนตนของสกุลหลานเป็นการบำเพ็ญเพียรเพื่อบ่มเพาะผลาญกิเลสให้เบาบาง ละเว้นการยึดติดกามตัณหาอย่างความปรารถนาและความใคร่ การขาดสติและลุ่มหลงมัวเมา

ในฤทธิ์สุราถือเป็นการทำลายภาพลักษณ์ความเป็นชายที่สมบูรณ์แบบ เพื่อให้สามารถควบคุมอารมณ์และความปรารถนาของตนได้ กฎห้ามแต่ต้องสุราจึงเป็นหนทางป้องกันที่ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม ข้อห้ามดื่มสุราของสำนักเซียนซึ่งตั้งอยู่ในเมืองที่มีชื่อด้านสุราสเลิศ อีกทั้งผู้ที่ลักลอบนำสุราเข้ามายังเป็นผู้คุมกฎอย่างหลายนั่งจี้เสียเองก็ได้เผยให้เห็นความย้อนแย้งของกฎดังกล่าวว่า การฝึกปฏิบัติความเป็นชายให้อยู่ภายใต้ระเบียบวินัยไม่ได้ผลิตสร้างความเป็นชายที่ดั่งตามตามชนบ ตรงกันข้าม กลับส่งเสริมให้เกิดการละเมิดในพื้นที่และสร้างความผิดแปลกให้กับความเป็นชายมากกว่าเดิม หรือแท้จริงแล้วความแปลกแยกนี้ก็อาจมีอยู่ในตัวตนของผู้บำเพ็ญเพียรสกุลหลานตั้งแต่แรกเริ่ม สังเกตได้จากการเข้าร่วมงานชุมนุมผู้บำเพ็ญเพียร

สกุลหลานเลื่องชื่อด้านไม่ดื่มสุราแตกต่างจากตระกูลอื่นๆ ครั้งหนึ่งหลานซีเงินและหลานวังจี้ถูกขอคารวะสุราจาก “จินจื่อชวิน” ผู้เที่ยวเดินคารวะสุรากับผู้อื่นทั่วงาน สำหรับจินจื่อชวินและผู้บำเพ็ญเพียรรายอื่น สุราคือไอศพลพิเศษที่ช่วยพิสูจน์ความเป็นลูกผู้ชายตัวจริง การดื่มสุราหมดจอกโดยไม่ล้มถือเป็นยอดคนดังที่จินจื่อชวินประกาศว่า “ดื่มแค่จอกสองจอกคงไม่ถึงกับล้มหรือก ข้างดื่มแปดชามยักษ์ยังขี่กระบี่ทะยานฟ้าได้อยู่เลย!” (โม่เซียงถงชีว, 2563: 5) สิ้นคำรอบด้านก็เต็มไปด้วยเสียงสรรเสริญเยินยอ สะท้อนถึงความมุ่งหวังให้ศิษย์สกุลหลานแสดงความเป็นชายที่เหนือกว่าออกมา เพราะยิ่งคอแข็งดื่มสุราได้มากโดยไม่เมายิ่งส่งเสริมลักษณะความเป็นชายในอุดมคติได้มากขึ้น ผู้ชายถูกคาดหวังให้ควบคุมสติอารมณ์และคงความแข็งแกร่งให้ได้แม้อยู่ในสภาวะไม่คงที่

ในกลุ่มผู้บำเพ็ญเพียร “สุรา” ยังถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อแสดงความเป็นหนึ่งเดียวของลูกผู้ชายด้วย ตามที่จินจื่อชวินหยิบยกความเป็นพี่น้องมาข่มขู่ศิษย์เอกสกุลหลานเพื่อให้ทำตามความต้องการของตน “สกุลจินและสกุลหลานของพวกเราสนิทชิดเชื้อเหมือนครอบครัวเดียวกัน นับเป็นคนกันเองทั้งนั้น หากพี่น้องสกุลหลานทั้งสองท่านต่างไม่ดื่ม เช่นนั้นก็เท่ากับดูถูกข้า!” (โม่เซียงถงชีว, 2563: 4) การหลีกเลียงหรือปฏิเสธการดื่มสุราอาจนำมาสู่ความเสี่ยงต่อการถูกผลักให้อยู่นอกกลุ่ม เพราะหนึ่งในวิธีเข้าสังคมและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันของ

ลูกผู้ชายปรากฏผ่านงานเลี้ยงสังสรรค์นี้ กฎห้ามสุราของสกุลหลานจึงเป็นความ
ย้อนแย้งที่ด้านหนึ่งเพียรสร้างความเป็นชายผู้เพียบพร้อม แต่อีกด้านการไม่ดื่มก็
อาจทำให้ดูไม่มาดแมนสมชายได้ในคราวเดียว อย่างไรก็ตาม หลานวังจีไม่ได้กลัวการ
เป็นแกะดำด้วยการเลือกรับสุรามาดื่มเพื่อรักษาชื่อเสียงและหน้าตาตัวเอง เขายัง
คงแสดงเจตนารมณ์ต่อที่สาธารณะว่าไม่ดื่ม คนเดียวที่ทำให้หลานวังจีแอบสะสม
สุราและดื่มสุราได้กลับเป็นเว่ยอู่เซียน

หลังจากเว่ยอู่เซียนกลับชาติมาเกิดเขาได้ใช้ชีวิตในอาศรมวิเวกร่วมกับ
หลานวังจีทุกคำคืน พร้อมดื่มด่ำสุราที่หลานวังจีแอบเก็บไว้ให้ โดยที่ผู้ซื้อไม่ได้
แต่ต้องสุราสักให้ รวมถึงเก็บซ่อนความปรารถนาที่มีต่อเว่ยอู่เซียนไว้มืดซิด
หลานวังจียังคงสำรวมกิริยาและรักษากฎเหล็กของดินแดนแห่งนี้ด้วยดี กระทั่ง
ออกนอกดินแดนเร้นเมฆา หลานวังจีผู้ปฏิเสธการดื่มสุรามาดลอดจึงไม่อาจ
ทัดทานคำเชื้อเชิญของเว่ยอู่เซียนได้ ทุกครั้งที่ผจญภัยนอกวิหารเซียนสกุลหลาน
พื้นที่กึ่งสาธารณะลับๆ ใต้ชายคาโรงเตี๊ยมได้ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นที่ร่ำสุรา
ระหว่างกัน เว่ยอู่เซียน ฉกฉวยประโยชน์จากข้อห้ามดื่มสุรามาดำกับหลานวังจีว่า
ที่นี่ไม่ใช่แดนเร้นเมฆา ดื่มสุราได้ไม่ผิดกฎ ที่สำคัญทั้งคู่ไม่ได้ดวลสุราอย่างหนัก
เพื่อฝึกฝนหรือประชันความเป็นชายอย่างที่ควรจะเป็น ตรงกันข้าม สุรากลาย
เป็นสิ่งที่ใช้ขับเคลื่อนการแสดงความปรารถนาทางเพศระหว่างชายกับชายและ
ปลดปล่อยตนเองจากพันธนาการที่รัดรั้ง พื้นที่โรงเตี๊ยมจึงเปรียบเสมือนพื้นที่
ทับซ้อนที่ชายรักชายใช้ต่อรองกับอำนาจความเป็นชายด้วยทางหนึ่ง

โรงเตี๊ยมมีลักษณะเป็นห้องพักค้างคืนให้ผู้คนที่สัญจรผ่านได้อาศัยหลับ
นอน โดยเฉพาะผู้บำเพ็ญเพียรชาย ผู้ผจญคุณธรรมที่เที่ยวผจญภัยปราบมารแล้ว
แวะเวียนมา ในโรงเตี๊ยมชายหนุ่มร่ำสุรากันอย่างรื่นรมย์ถือเป็นเรื่องปกติของ
ลูกผู้ชาย แต่หลานวังจีและเว่ยอู่เซียนปล่อยตัวลุ่มหลงไปกับฤทธิ์สุราจนเกินเลย
ร่วมสัมพันธ์ทางเพศกัน จึงเห็นได้ว่า แม้จะอยู่ในพื้นที่เมืองที่อำนาจบิดาธิปไตย
ไหลเวียนอย่างเข้มข้น แต่โรงเตี๊ยมถือเป็นสถานที่หนึ่งที่เอื้อโอกาสให้ชายรักชาย
เป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ โรงเตี๊ยมจัดสรรการใช้พื้นที่ระหว่างพื้นที่
สาธารณะพร้อมรักษาความเป็นพื้นที่ส่วนตัวของผู้เข้าพักได้เป็นอย่างดี ในพื้นที่กึ่ง

สาธารณะนี้ ชายนอนห้องเดียวกับชายถือเป็นเรื่องปกติ ห้องนอนเป็นพื้นที่ส่วนตัวระหว่างคนทั้งคู่ ที่แม้แต่การลงไปแช่น้ำในอ่างแล้วร่วมรักกันอย่างเร่าร้อนก็สามารถทำได้โดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เว่ยอู่เซียนมักล้วงความลับในใจหลานวังจีด้วยการมอมสุราอีกฝ่าย ครั้งแรกทำไปเพราะสนุก แต่ครั้งต่อมา เว่ยอู่เซียนตั้งใจล่อลวงให้หลานวังจีดื่มสุรา ยามเมามายคนโดดเดี่ยวที่ชอบเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกมักพลั้งเผลอแสดงความรู้สึกและอารมณ์ที่มีต่อตัวเว่ยอู่เซียนออกมาอย่างลึกซึ้ง เว่ยอู่เซียนชื่นชอบวาจาที่ตรงและท่าทีเปิดเผยว่าการแสดงออกยามปกติของหลานวังจี ยิ่งร่ำสุราความเผลอไผลในตัวตนของกันและกันจะยิ่งทวีคุณค่าความรู้สึกและอารมณ์มากขึ้น เริ่มตั้งแต่คำพูดที่หลานวังจีมักเอื้อนเอ่ยแสดงความเป็นเจ้าของเว่ยอู่เซียน ไปจนถึงการร่วมสัมผัสกันเกินกว่ามิตรภาพลูกผู้ชาย เช่น กอด จูบ เล้าโลมภายนอกจนต่างฝ่ายสุขสมในความใคร่

ความต้องการล่อลวงร่างสองของหลานวังจีให้เผยตัวตนออกมาสะท้อนถึงภาวะการถูกกดทับของทั้งคู่ สรวิต ชัยนาม กล่าวไว้ว่า แฟนตาซีทำงานโดยการล่อใจเราผ่านชิ้นส่วนเล็กๆ ของเอ็นจอยเมนต์ ซึ่งมีข้อแตกต่างกันไป อาทิ “วัตถุประเสริฐ” (sublime object) “วัตถุที่สูญหาย” (lost objects) หรือที่ Jacques Lacan เรียกว่า “object a” (สรวิต ชัยนาม, 2565: 50) ในความเป็นจริงเว่ยอู่เซียนกับหลานวังจีใช้ชีวิตบนสิ่งที่เรียกว่า อุดมการณ์ความเป็นชายที่ผู้ชายถูกกำหนดว่าต้องมีความสัมพันธ์รักใคร่กับผู้หญิงเท่านั้น เว่ยอู่เซียนไม่อาจเข้าถึงความจริงว่าลึกๆ ในใจตนเริ่มเกิดความปรารถนาทางเพศกับผู้ชายอย่างหลานวังจี แม้ต้องการขบถต่อสังคมและแสดงความเป็นตัวเองอย่างเต็มที่ก็ไม่สามารถทำได้ การเลือกใช้พื้นที่ของโรงเตี๊ยมและสุราจึงเป็นสื่อกลางในการล่อลวงให้ต่างฝ่ายต่างเผยความในใจที่ไม่อาจแสดงออกและปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศที่เก็บซ่อนไว้ออกมา ช่วงเวลาที่ทั้งคู่มัวเมาใต้ฤทธิ์สุราปล่อยอารมณ์ไปตามสิ่งที่ใจเรียกร้องคล้ายการหลงละเมอในภาพฝัน ถือเป็นการทดแทนสิ่งที่ไม่อาจกระทำหรือล่วงรู้ในโลกความจริง เว่ยอู่เซียนหลอกตัวเองว่า แค่มอมสุราหลานวังจีเพื่อถามคำถามที่อยากรู้เท่านั้น จากเกมล้วงความลับสนุกๆ ก็เปลี่ยนเป็นถามถึงความสัมพันธ์ที่จริงจังมากขึ้นว่าอีกฝ่ายคิดเช่นไรกับตน และเริ่มกลัว

หากคิดไม่ตรงกัน เพราะความรู้สึกระหว่างทั้งคู่เป็นความสัมพันธ์ต้องห้าม และเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ยากในสังคม

ห้องนอนในโรงเตี๊ยมไม่ได้เป็นพื้นที่ล่อลวงให้ความปรารถนาทางเพศระหว่างชายรักชายปรากฏขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นพื้นที่ที่ทั้งคู่ใช้ทำความรู้จักตัวตน เข้าใจธรรมชาติกันและกัน รวมถึงค่อยๆ พัฒนาความสัมพันธ์กันด้วย จากเริ่มแรกที่รักสนุกก็จริงจังมากขึ้น หลังจากหลอกถามคำถามหลายครั้งหลายครา เว่ยอู่เซียนก็ตระหนักได้ว่า การมอมสุราให้หลานวังจีเล่าเรื่องส่วนตัว และฉวยโอกาสตะแอดต้องตัวอีกฝ่ายที่ไม่มีสติ ถือเป็นพฤติกรรมน่าละอายและเป็นความผิดอย่างไม่น่าอภัย เพราะหลานวังจีไม่ได้ยินยอม ครั้งหนึ่งที่หลานวังจีได้สติและพบว่าพลังเพลอมีความสัมพันธ์ทางกายร่วมกับเว่ยอู่เซียน เว่ยอู่เซียนพยายามสื่อสารว่า บุรุษมีอารมณ์ทางเพศครั้งคราวถือเป็นเรื่องปกติ ไม่ต้องรู้สึกผิด ไม่ต้องใส่ใจ แต่เมื่อหลุดพูดประโยคเหล่านี้ออกไปโดยไม่ไตร่ตรอง เว่ยอู่เซียนยังต้องเอ่ยปากขอโทษหลานวังจี เพราะส่วนลึกเขารู้ว่า ความสัมพันธ์ทางกายที่เกิดขึ้นไม่ได้มาจากความเพลอไหล แต่เป็นความปรารถนาที่ทั้งคู่ต่างโหยหาในตัวตนกันและกันจากใจจริง การที่หลานวังจีและเว่ยอู่เซียนทบทวนความรู้สึกและการกระทำของตัวเองสะท้อนว่า ทั้งคู่มองความสัมพันธ์นี้แบบมั่นคงจริงจัง ไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่มองทุกอย่างเป็นแค่เรื่องทางเพศ การร่วมรักกับใครสักคนไม่ใช่การระบายความใคร่เพียงชั่วข้ามคืนหรือเปลี่ยนคู่นอนเป็นใครก็ได้ แต่ต้องเป็นคนพิเศษและสำคัญ ไม่ต่างจากที่บรรพบุรุษรักต่างเพศคาดหวังให้ผู้คนรักษาความสัมพันธ์แบบรักเดียวใจเดียว

ศาลบรรพชนปะทะศาลเจ้าแม่กวนอิม: การสมปรารถนาบนพื้นที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์

แม้ผ่านช่วงเวลาเมามายไร้สติด้วยฤทธิ์สุรามามากต่อหลายครั้ง แต่หลานวังจีและเว่ยอู่เซียนก็ยังไม่เคยสารภาพความในใจให้ต่างฝ่ายต่างรับรู้ว่ารักและปรารถนาในตัวตนกันและกันมากเพียงใด นั่นเป็นเพราะทั้งคู่ยังต้องปฏิบัติตามเพศวิถีที่ไม่ใช่ตัวตนข้างในจิตใจอยู่ ปฏิบัติการทางเพศในสังคมชายเป็น

ใหญ่ที่หล่อหลอมเป็นตัวตนของเว่ยอู่เซียนคอยย้ำเตือนตลอดเวลาว่า เขาไม่ได้มีรสนิยมรักใคร่ในบุรุษ หลานวังจีที่ไม่เคยยุ่งเกี่ยวเรื่องกิเลสหมัวหมองด้วยเช่นกัน เว่ยอู่เซียนปิดทกความคิดฟุ้งซ่านและหักห้ามใจเสมอว่า ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่อาจเป็นไปได้ แม้บางเวลาความปรารถนาที่ไม่ควรเกิดขึ้นจะเล็ดรอดออกมาก็ตาม เช่นเหตุการณ์ที่เกิดใน “ป้อมบงกช” สถานที่ที่เว่ยอู่เซียนเติบโตมาในวัยเด็ก ป้อมบงกชแห่งสกุลเจียงเป็นดินแดนที่มุมหนึ่งเต็มไปด้วยอิสระเสรี ไม่มีการแบ่งชนชั้น เพศ อายุ แต่ในทางปฏิบัติ ความต้องการผลักดันตระกูลให้ก้าวสู่แนวหน้าก็ทำให้ประมุขอย่าง “เจียงเฉิง” จำเป็นต้องรักษาอำนาจด้วยการคงความเป็นผู้นำที่แข็งแกร่งและเด็ดขาดตามชนบ เขาดูแลคนในบังคับเพื่อไม่ให้ตระกูลเสื่อมเสียชื่อเสียงและถูกโจมตี ครั้งหนึ่งเจียงเฉิงยอมตัดฟัดตนเองกับศิษย์พี่อย่างเว่ยอู่เซียน เพราะอีกฝ่ายทำตัวแปลกแยก หันไปฝึกวิชาฝีมือมาร ละเมิดแนวทางกลุ่มผู้บำเพ็ญเพียร จนเมื่อเว่ยอู่เซียนกลับชาติมาเกิดใหม่และกลับมาเยือนป้อมบงกช ก็จำต้องถูกเจียงเฉิงตัดขาดความสัมพันธ์อีกครั้ง เพราะแสดงพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ

ตอนที่เว่ยอู่เซียนเหน็ดเหนื่อย ต้องการกำลังใจ และการปลอบโยนจากหลานวังจี เจียงเฉิงบังเอิญเข้ามาเห็นภาพที่เว่ยอู่เซียนโผล่เข้าสู่อ้อมกอดของหลานวังจีพอดี “ทุกอากัปกริยาและแววตาของคนทั้งสองในสายตาเขาไม่อาจตีความเป็นอื่นไปได้ ทันใดนั้นความรู้สึกเหลือเชื่อ ประหลาดใจ และความสะอิดสะเอียนเล็กน้อย ก็ผสมปนเปกันในใจจนล้นหน้าความเคียดแค้นชิงชัง” (ไม่เชียงถงซิว, 2563: 241) ความรู้สึกที่เกิดกับเจียงเฉิงสะท้อนถึงตัวเขาที่ถูกปลูกฝังความเป็นชายจนค่อนข้างเย็นชาและทะนงตน ตามค่านิยมของผู้บำเพ็ญเพียร ยกย่องให้ผู้ชายรู้จักระบับจัดการอารมณ์ ไม่แสดงความปรารถนาส่วนตนหรือเผยความรู้สึกอ่อนไหวในที่สาธารณะ เพราะอารมณ์สัมพันธ์กับการสร้างความเป็นชายที่สมบูรณ์ ดังที่ Victor Jeleniewski Seidler กล่าวไว้ว่า “อัตลักษณ์ความเป็นชายผูกติดกับการควบคุมตนเอง ผู้ชายจึงมักเรียนรู้ความสัมพันธ์ทางอารมณ์ที่เป็นภัยคุกคามต่ออัตลักษณ์ตน” (Seidler, 2006: 95) สังคมต้องการให้ผู้ชายเข้มแข็งและพึ่งพาตนเอง เพื่อไม่ให้อัตลักษณ์ความเป็นชายต้องถูกลดทอนคุณค่า

ผู้บำเพ็ญเพียรชายจึงต้องกตทัมมอ่อนแอและแสดงออกเฉพาะด้านที่แข็งแกร่งเสมอ เว่ยอู่เขียนดูไม่สมชายชาตรี และตกเป็นเป้าสายตาของเจียงเจิง เพราะเผยมุ่มอ่อนไหว ร้องขอความเห็นใจ และรอการปลอบโยนจากหลานหวังจี อ้อมกอดที่ต่างจากสหายทั่วไปของคนทั้งคู่ทำให้เจียงเจิงรับรู้ในทันทีว่า เว่ยอู่เขียน มีความสัมพันธ์ผิดแปลกกับบุรุษผู้ไม่เคยมีมลทินมัวหมองอย่างหลานหวังจี และเจียงเจิงไม่สามารถยอมรับสิ่งนี้ได้

จุดแตกหักที่ทำให้เจียงเจิงระเบิดโทสะคือ การที่เว่ยอู่เขียนพาหลานหวังจีเข้าไปค้ำับป้ายวิญญาณของเจียงเฟิงเหมียกับอวี๋จื่อเยวียนบิดามารดาของเขาในศาลบรรพชน เว่ยอู่เขียนชวนหลานหวังจีจุดธูปสามดอกคุกเข่าเคียงคู่กัน คำนับหนึ่งคำนับสองพร้อมเพรียง แล้วอธิษฐานในใจว่า “ท่านอาเจียง อวี๋ฮูหยิน เป็นข้าอีกแล้ว ข้ามารบกวความสงบของพวกท่านอีกแล้ว แต่ข้าอยากพาคนผู้นี้มาให้พวกท่านทั้งสองเห็นด้วยใจจริง คำนับสองที่เมื่อครูนี้อือเป็นการคำนับฟ้าดินและคำนับพ่อแม่ พวกท่านทั้งสองช่วยจงคนที่อยู่ข้างๆ ข้าผู้นี้ไว้ให้ข้าที่คำนับครั้งสุดท้ายข้าขอติดไว้ก่อน ไว้ค่อยหาโอกาสมาชดเชยให้ในภายหลัง...” (โม่เซียงถงชีว, 2563: 237) ข้อความดังกล่าวเผยให้เห็นว่า เว่ยอู่เขียนตั้งใจพาหลานหวังจีมาแสดงความเคารพในศาลบรรพชน สถานที่ที่เปรียบเสมือนบ้านอันอบอุ่นปลอดภัย มีญาติผู้ใหญ่ใกล้ชิดรอให้พาคนสำคัญอย่างหลานหวังจีมาเจอ และรับฟังความปรารถนาในใจเขาได้ ทว่าพฤติกรรมดังกล่าวกลับดูไม่เหมาะสม และขัดใจเจ้าบ้านอย่างเจียงเจิง ทั้งคู่ถูกต่อว่าว่าทำตัวรุ่มร่ามน่าละอาย ลบหลู่คุณิณวิญญานพ่อแม่ในศาลบรรพชน และถูกขับไล่ กลายเป็นว่า การแสดงออกถึงความปรารถนารักใคร่กันมากกว่าสหายทั่วไป เป็นพฤติกรรมที่เจียงเจิงมองว่าทั้งคู่ตั้งใจมาทำลายและรบกวนความสงบสุขของบรรพบุรุษ

ศาลบรรพชนเป็นสถานที่สำหรับประกอบพิธีกรรมและงานเทศกาลร่วมกัน ผู้คนจะเซ่นไหว้บรรพบุรุษด้วยการถวายอาหารและสิ่งของอื่นๆ ที่จำเป็นต่องานพิธี เช่น พิธีหมั้น แต่งงาน (Davis, 2005: 16) การคำนับสามครั้งของเว่ยอู่เขียนและหลานหวังจีเทียบได้กับการเข้าพิธีแต่งงานแบบจีนโบราณของคู่บ่าวสาว คำนับแรกไหว้ฟ้าดินแสดงความเคารพต่อธรรมชาติและเทพเจ้า คำนับ

สองไหว้พ่อแม่แสดงความขอบคุณ สุดท้ายโค้งคำนับกันและกันเพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่า จะเคารพรักใคร่กันในชาติหน้า (Long, 2018: 639) ศาลบรรพชนจึงเป็นศาลประจำตระกูล ซึ่งเทียบได้กับพื้นที่ของบรรพตฐานรักต่างประเทศ สถานที่แห่งนี้รวบรวมประวัติความเป็นมาของบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่น เป็นสถานที่ที่ใช้ควบคุมความประพฤติของสมาชิกในครอบครัวเพื่อขัดเกลาความเป็นชายที่สมบูรณ์แบบสืบสานเจตนารมณ์ และรักษาบทบาทหน้าที่ของทายาทรวมถึงศิษย์ในตระกูลศาลบรรพชนสอดแทรกความหมายของความกตัญญูและความเคารพต่อบรรพบุรุษไว้เต็มเปี่ยม เว่ยอู่เซียนเคยรับปากเจียงเฟิงเหมียนและอวี๋จื่อเยวียนว่าจะดูแลสนับสนุนเจียงเจิงตลอดไป แต่วันนี้เขากลับทรยศไปยื่นเคียงข้างหลานหวังจี และยังมีความสัมพันธ์ที่เป็นอื่นระหว่างกันด้วย เจียงเจิงเห็นว่าเว่ยอู่เซียนไม่อาจรักษาหลักการของตระกูลไว้ได้ ทั้งยังละเมิดบรรพตฐานรักต่างประเทศที่สังคมกระแสหลักยึดถือด้วย ความผิดครั้งนี้จึงเป็นเหตุที่อีกฝ่ายควรถูกตำหนิและได้รับบทลงโทษ ฝ่ายเว่ยอู่เซียนก็ไม่อาจยอมรับและเปิดเผยความสัมพันธ์ตามที่ใจปรารถนาแท้จริงได้ เพราะเกรงว่าจะทำให้หลานหวังจีต้องสูญเสียอำนาจและสถานภาพทางสังคม ความสัมพันธ์ชายรักชายต้องถูกกีดกันเพื่อสืบสานให้บรรพตฐานรักต่างประเทศคงอยู่ แม้ว่าการกลับมาเยือนศาลบรรพชนในป้อมบงกชจะมอบความหวังให้กับเว่ยอู่เซียนในช่วงเวลาหนึ่ง เขาได้เข้าไปคำนับสามครั้งต่อหน้าป้ายวิญญาณของผู้ที่เปรียบดังบิดามารดา ได้มีช่วงเวลาสำคัญคล้ายเข้าพิธีแต่งงานกับคนพิเศษอย่างหลานหวังจี แต่สุดท้ายเจียงเจิงก็เดินเข้ามาไขความจริงว่าพื้นที่แห่งนี้ไม่ใช่บ้านและความสบายใจของเขาอีกต่อไป ป้อมบงกชดินแดนที่ได้ชื่อว่าเต็มไปด้วยอิสระเสรีก็ยังไม่พร้อมเปิดประตูให้กับความสัมพันธ์นอกกรอบ

หากแต่จังหวะเวลาก็ได้นำพาให้เว่ยอู่เซียนและหลานหวังจีเดินทางมาเยือนดินแดนแห่งความศักดิ์สิทธิ์อย่าง “ศาลเจ้าแม่กวนอิม” สถานที่แห่งนี้ช่วยเสริมความกล้าและเปิดโอกาสให้ความสัมพันธ์แบบชายรักชายเผยตัวตนออกมาได้ “ศาลเจ้าแม่กวนอิม” ถูกสร้างขึ้นในเมืองอวิ้นผิง ซึ่งเป็นเรื่องที่ผู้คนทั่วไปและผู้นำเพ็ญเพียรมองว่าแปลก และพบเจอได้ยากที่จะมีศาลเจ้าแม่กวนอิมตั้งอยู่ในเมือง อย่างไรก็ตาม ศาลเจ้าแม่กวนอิมแห่งนี้ล้วนเป็นพื้นที่สาธารณะที่มี

ผู้คนแห่แหนมาเช่นไฉวและอธิษฐานขอพรให้พระโพธิสัตว์กวนอิมคุ้มครองให้แคล้วคลาดปลอดภัยยามเกิดเรื่องไม่ดี กลายเป็นว่า ผู้คนต่างเข้าหาศาลเจ้าแม่กวนอิมที่ศักดิ์สิทธิ์มากกว่าจะไปร้องขอให้ตระกูลผู้บำเพ็ญเขียนประจำท้องที่ให้ความช่วยเหลือ ศาสนสถานของเจ้าแม่กวนอิมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความพิเศษทางจิตวิญญาณ ที่แห่งนี้ยังเป็นพื้นที่ลึกลับทับซ้อนระหว่างพื้นที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์กับพื้นที่แห่งความเป็นอื่นด้วย เมื่อสืบสาวลงไปถึงเบื้องหลังการก่อสร้างศาลเจ้าแม่กวนอิมพบว่า แท้จริงแล้วสถานที่แห่งนี้เคยเป็นหอศณิกามาก่อน ศาลเจ้าแม่กวนอิมสร้างทับปกปิดซากปรักหักพังของหอศณิกาที่ถูกเผาไหม้ทำลายจนย่อยยับ เว่ยอู่เขียนเป็นผู้ปลดปล่อยวิญญาณศณิกาที่ตายอย่างทุกข์ทรมานและไม่ได้รับความเป็นธรรมเหล่านั้น วิญญาณร้ายเปลือยกายไร้อาภรณ์ทั้งหญิงชายที่ถูกสะกดพลังอาฆาตไว้ได้กลับมาหลอกหลอนในรูปแบบของการส่งเสียงครวญครางชวนให้รู้สึกกระอักกระอ่วน คล้ายกำลังร่วมกิจกรรมทางเพศกันอยู่ ดังที่ Rosemary Jackson กล่าวไว้ว่า “แฟนตาซีตามติดร่องรอยของวัฒนธรรมที่พูดไม่ได้และไม่มีผู้ใดมองเห็น นั่นคือสิ่งที่ถูกทำให้เจียบงัน มองไม่เห็น ปิดบังซ่อนเร้น หรือทำให้หายไป [...] หนึ่งในคุณลักษณะที่เกิดขึ้นซ้ำๆ ของเรื่องเล่าแฟนตาซีคือการบอกเล่าถึงความพยายามที่แทบเป็นไปไม่ได้ในการบรรลุความปรารถนา การทำให้มองเห็นสิ่งที่มองไม่เห็น และการค้นพบสิ่งที่ขาดหายไป” (Jackson, 1981: 2) การปลดปล่อยวิญญาณศณิกาของเว่ยอู่เขียนเผยความรุนแรงของปิตาธิปไตยที่กระทำต่อผู้อื่น สิ่งที่ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสูงรายหนึ่งพยายามกลบร่องรอยปิดทับไม่ให้ความปรารถนาทางเพศที่มองว่าเป็นเรื่องสกปรกโสโครกได้หยั่งยึบบนพื้นที่สาธารณะ แต่สุดท้ายพื้นที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์ก็กลับกลายเป็นเกลียดชังที่ทำให้คนชายขอบถูกค้นพบว่า พวกเขายังมีตัวตนและปลดปล่อยตนเองจากอำนาจครอบงำได้ในที่สุด ไม่ต่างจากเว่ยอู่เขียนและหลานวังจีที่ในอดีตต้องพบกับช่วงเวลาขมขื่นจากความไม่รู้จักตนเอง การปิดกั้นตัวเอง หรือแม้แต่การถูกปฏิเสธจากสังคม แต่ในที่สุดเพราะการเลือกเปิดใจและสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาว่ารู้สึกพิเศษต่อกันเช่นไร จึงทำให้ทั้งคู่เอาชนะความรู้สึกอับอาย ละทิ้งความกลัว และความผิดหวังจนยอมรับหัวใจตนเองและรักกันได้

“ข้าอยากร่วมล่ำรัดติกาลกับเจ้าไปชั่วชีวิต”

เว่ยอู่เซียนชูสามนิ้ว ชี้อ้า ชี้อิน และชี้อู๋

“และอยากขึ้นเตียงกับเจ้าทุกวัน ข้าสาบานว่า ข้าไม่ได้เกิดนึกสนุกชั่ววูบ และไม่ได้จะหยอกเฝ้าเจ้าเล่นอย่างแต่ก่อน และยังไม่ได้เป็นเพราะซาบซึ่งใน บุญคุณเจ้า สรุปคือไม่มีความคิดซับซ้อนใดๆ ทั้งสิ้น ข้าแค่ชอบเจ้ามากจริงๆ ชอบถึงขั้นอยากขึ้นเตียงกับเจ้า นอกจากเจ้าก็ไม่ต้องใครอีกแล้ว ต้องเป็นเจ้าเท่านั้น เจ้าจะทำอะไรกับข้าก็ได้ ตามแต่เจ้าต้องการ ถูกใจแบบไหนก็ทำเลย ข้าชอบทั้งนั้น ขอเพียงเจ้ายินดีทำร่วมกับข้า...”

(โม้เซียงถงชีว, 2563: 25)

คำสารภาพรักของเว่ยอู่เซียนสะท้อนถึงความสัมพันธ์รักเดียวใจเดียวที่จริงจังยั่งยืน เขาปรารถนาที่จะรักและร่วมทุกข์ร่วมสุขกับหลานหวังจิเพียงคนเดียว ตลอดชีวิต เว่ยอู่เซียนยังถามความสมัครใจจากหลานหวังจิด้วยว่า ยินยอมที่จะทำสิ่งนี้ร่วมกันไหม สะท้อนถึงความใส่ใจและต้องการประคับประคองความสัมพันธ์ ฉันทุ้รักของทั้งคู่ให้ราบรื่น ทั้งยังเป็นเครื่องยืนยันถึงการให้เกียรติซึ่งกันและกันที่น่าสังเกตคือ บรรยายกายภาพความรักไม่ได้เป็นภาพความรักหวานชื่น สว่างไสวด้วยเปลวเทียน หากแต่มาพร้อมลมกระโชกแรงที่พัดปลิดเปลวเทียนในศาลเจ้าแม่กวนอิมจนมิดดับเป็นทิวแถว หลานหวังจิกล่าวทวนทุกถ้อยคำที่เว่ยอู่เซียนพร่ำสารภาพรักกับตนด้วยน้ำเสียงและร่างกายสั่นเทาคล้ายจวนเจียนจะร้องให้ทั้งคู่โอบกอดกันแนบแน่น น้ำตาของอีกฝ่ายร่วงหล่นก่อนเลือนหาย เว่ยอู่เซียนยังเปรยกับตนเองว่า เจ็บใจที่ไม่อาจกอดหลานหวังจิให้แน่นกว่านี้ ท่ามกลางบรรยากาศรอบข้างที่เต็มไปด้วยความมืดมิดกลับมีความร้อนรุ่มของหัวใจสองดวงเด่นชัดขึ้นมา เผยให้เห็นว่า แต่เดิมความสัมพันธ์ระหว่างคนรักร่วมเพศเปรียบเสมือนสิ่งที่ถูกทำให้จมหายไปในความมืด ผู้ที่มีความปรารถนาดังกล่าวล้วนต้องผ่านช่วงเวลาทุกข์ทรมานจากความสับสน ความไม่พอใจ และไม่อาจยอมรับตัวเอง ต่อเมื่ออยู่ในพื้นที่แห่งความศักดิ์สิทธิ์อันเป็นหนทางที่สามารถเผยความปรารถนาของตนได้ จึงทำให้ความรักที่ไม่เคยถูกกล่าวถึงได้แสดงตัวตนออกมา

ความสัมพันธ์แบบชายรักชายที่ดำรงอยู่ท่ามกลางความเจียบงันราวกับไม่มีอยู่จริง จึงถูกมองเห็นและยอมรับว่าเป็นไปได้

เจ้าแม่กวนอิมเป็นแก่นแท้ของความรัก ความเมตตา และสัญลักษณ์ ความเห็นอกเห็นใจ แปลความหมายของชื่อว่า ผู้ได้ยินเสียงร่ำไห้ของโลก เจ้าแม่กวนอิมจะได้ยินเสียงโหยไห้ของผู้ทนต์ทุกข์และผู้ที่ต้องการสมปรารถนา เจ้าแม่กวนอิมเป็นชื่อภาษาจีนของพระอวโลกิเตศวร สะท้อนความสิ้นไหมในการสร้าง เพศสภาพความเป็นพระเจ้าในวัฒนธรรมจีน (Cheng, 2003 :4) เนื่องด้วยยุคหนึ่ง เจ้าแม่กวนอิมถูกพรรณนาว่า เป็นเพศชาย มีหนวด กระทั่งศตวรรษที่ 10 ได้มีการปรับเปลี่ยนให้เจ้าแม่กวนอิมเป็นผู้หญิง ด้วยเหตุนี้กลุ่มเครือข่ายจึงยอมรับเจ้าแม่กวนอิมเป็นเสมือนกระเจกเงาที่สะท้อนความสิ้นไหมทางเพศ (Cheng, 2003 :8) ฉากสารภาพรักระหว่างเว่ยอู่เชียนและหลานวังจีในศาลเจ้าแม่กวนอิมไม่อาจเป็น ความบังเอิญ แต่เป็นการนำทางให้ผู้ที่ถูกข่มขืนกับบทบาททางเพศ กล้ายอมรับ ตนเอง ปลดปล่อยตัวเองจากความโศกเศร้า และใช้ชีวิตด้วยความหวัง ดังที่ความ มุ่งมาดปรารถนาของเว่ยอู่เชียนที่มีต่อหลานวังจีสะท้อนให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ แบบชายรักชายไม่ใช่ความสัมพันธ์ฉาบฉวยหรือคงอยู่ชั่วคราวอย่างที่ ถูกสังคมตราหน้ามาโดยตลอด หากแต่เป็นความสัมพันธ์ที่มั่นคงยืนยาวและ พร้อมแบ่งปันช่วงเวลาดีร้าย อย่างที่เว่ยอู่เชียนตั้งปณิธานว่า ต้องการลารัตติกาล ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับหลานวังจีไปตราบชั่วชีวิต

หลังผ่านช่วงเวลาที่ต้องร้องไห้ในความเจียบงัน เมื่อเว่ยอู่เชียนกับหลาน วังจีสารภาพความในใจต่อกันแล้ว สิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่เคยมีผู้ใดพบเห็นก็บังเกิด ขึ้นด้วย เพราะหลานวังจีผู้เป็นเจ้าของใบหน้าเฉยชาไร้ชีวิตชีวากลับเผยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะเป็นครั้งแรกต่อหน้าผู้บำเพ็ญเพียร ความรักจึงเป็นคำตอบที่สร้าง ความสุขให้กับหลานวังจีได้อย่างแท้จริง แม้ความรักแบบชายรักชายจะนับเป็น ความสัมพันธ์ต้องห้ามของสังคมก็ตาม แต่หัวใจของลูกผู้ชายที่ผลักดันให้ชื่อตรง ต่อความรู้สึก เข้มแข็ง และกล้าหาญ ก็ทำให้ทั้งคู่จับมือกันข้ามผ่านขีดจำกัดต่างๆ ได้ อาจกล่าวได้ว่า เว่ยอู่เชียนและหลานวังจีพยายามปรับเปลี่ยนความหมายของ

พื้นที่ลูกผู้ชายให้เอื้อประโยชน์ต่อความสัมพันธ์นอกขนบ โดยอาศัยบาดแผลและความเมตตาเห็นอกเห็นใจจากเจ้าศาลแม่กวนอิมอันศักดิ์สิทธิ์ในการต่อรองกับบรรทัดฐานรักต่างเพศที่คับแคบ เพื่อปรับเปลี่ยนความผิดหวังของชายรักชายในอดีตให้สุขสมหวังในปัจจุบัน

จากป่าสู่ดินแดนร่มเมฆา: การเติมเต็มความปรารถนาทางเพศในห้วงฝัน

หลังจากผ่านเรื่องราวความวุ่นวายในศาลเจ้าแม่กวนอิม เว่ยอู่เขียนกับหลานว์จี้ตัดสินใจว่า จะหนีหลังจากชุมชนผู้บำเพ็ญเพียร โดยมีเป้าหมายว่าจะเดินทางลี้ภัยตลอดทั่วสารทิศ หากที่ใดมีวิญญูณร้ายอาละวาดสร้างความวุ่นวายให้ชาวบ้าน ก็ช่วยเหลือตามหลักการของหลานว์จี้ที่ว่า “มิดูตายเหตุวุ่นวาย” เว่ยอู่เขียนคิดเสมอว่า เขาต้องการปลีกวิเวกในสถานที่ที่เป็นภูเขาเขียวลำธารใสห่างไกลชุมชน ถิ่นสันโดษเรียบง่ายกับหลานว์จี้ สะท้อนถึงความไขว่คว้าอิสรภาพมาโดยตลอด โลกของผู้บำเพ็ญเพียรที่หมั่นอดอ้างคุณธรรม แท้จริงแล้วเป็นพื้นที่แห่งการบังคับควบคุมและแบ่งแยกกีดกันชีวิตผู้คนอย่างไร้ความเป็นธรรม พื้นที่เมืองไม่ใช่ที่ปลอดภัยสำหรับผู้มีรสนิยมรักเพศเดียวกัน เว่ยอู่เขียนและหลานว์จี้ไม่อาจเดินจับมือบนถนนสาธารณะ กลัวเป็นจุดสนใจจนต้องนั่งหลบมุมในโรงน้ำชา การเที่ยวไปในพื้นที่ป่าที่เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ แม้อำบากและอันตราย แต่มอบความสบายใจได้มากกว่า ป่าจึงเป็นพื้นที่หนึ่งที่เว่ยอู่เขียนและหลานว์จี้ใช้หลีกหนีจากกฎเกณฑ์เพื่อพบอิสระเสรีอย่างแท้จริง

เว่ยอู่เขียนกับหลานว์จี้ร่วมกันครั้งแรกบนพื้นที่ป่าอันน่าเฝ้าหวาดหลงใหล ป่าพาให้เว่ยอู่เขียนได้สำรวจและสัมผัสประสบการณ์แปลกใหม่ การหลบลิ้มใช้ชีวิตในป่าท่ามกลางภูตผีปีศาจและทนเผชิญความยากลำบาก อาจทำให้คุณล้าว่า ป่ากลายเป็นพื้นที่แห่งความเป็นอื่น เป็นโลกแห่งความตายที่ทั้งสองปราศจากตัวตน การร่วมรักในป่ายังบ่งบอกว่า ความสัมพันธ์รักเพศเดียวกันไร้ที่ยืนในพื้นที่สังคม จนถูกความคับแคบของกฎเกณฑ์และศีลธรรมบีบบังคับให้ต้องพาตนเองมาปลดปล่อยความปรารถนาในพื้นที่ชายขอบ อย่างไรก็ดี หลานว์จี้และเว่ยอู่เขียนแสดงให้เห็นว่า กำลังต่อรองกับบรรทัดฐานรักต่างเพศอยู่ โดย

การฉวยใช้วิถีเข้าป่าผจญภัยเพื่อพิสูจน์ความสามารถของลูกผู้ชายเป็นข้อแลกเปลี่ยนกับชุมชนผู้บำเพ็ญเพียร วัตรปฏิบัติของหลานวังจียังเป็นທີ່เลื่อมใสชื่นชมของผู้คนมากมาย ยามทั้งคู่เดินทางล่ำรัดติการร่วมกันจึงไม่มีใครกังขาในความสัมพันธ์ บางคราวสบโอกาสแอบพลอดรักกันในป่าก็ไม่มีใครรับรู้ ยิ่งเว่ยอู่เซียนใช้การต่อสู้ของลูกผู้ชายช่วงชิงพรหมแดน วางอาณาเขตว่าป่าช้าย่านนี้เป็นถิ่นเขา ยิ่งไม่มีผู้บำเพ็ญเพียรคนใดกล้าเข้ามาทำทลายอำนาจ เรื่องราวยังนำเสนอด้วยว่าหลานวังจีและเว่ยอู่เซียนร่วมไหว้ฟ้าดินค่านับสามครั้งตามธรรมเนียม ทั้งคู่จึงบำเพ็ญเพียรร่วมกันทุกวันได้อย่างเป็นสุข การแอบพลอดรักในป่าจึงคล้ายการเปลี่ยนบรรยากาศมากกว่าลักลอบมีความสัมพันธ์

เว่ยอู่เซียนและหลานวังจีแสดงภาพรารณาที่จะใช้ชีวิตส่วนตัวบนพื้นที่ป่าที่เต็มไปด้วยความสบายใจ ความมีชีวิตชีวา และมอบอิสระให้กับทั้งคู่ได้อย่างแท้จริง โดยพยายามปรับเปลี่ยนพื้นที่อำนาจปิตาธิปไตยที่จำกัดที่ทางของชายรักชาย ให้กลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยอิสระ ไร้ขอบเขต ไร้การปิดกั้น อย่างไรก็ดี แม้ว่าป่าจะเปิดพื้นที่ให้ชายรักชายได้ปลดปล่อยความปรารถนาทางเพศในบางส่วน แต่สุดท้ายทั้งคู่ก็ไม่อาจหนีจากการตกอยู่ภายใต้กรอบของบรรทัดฐานรักต่างเพศได้ สังเกตจากบทสนทนาตอนร่วมรักกัน เว่ยอู่เซียนพูดจายั่วเย้าหลานวังจีว่า “หากเจ้าชอบข้ามานานแล้ว เหตุใดเจ้าจึงไม่ทำกับข้าตั้งแต่แรก ภูเขาด้านหลังแดนเร้นเมฆาของพวกเจ้าก็ทำเลดี น่าจะฉวยโอกาสตอนที่ข้าแอบออกไปล่าสัตว์มาทำอาหารเพียงลำพัง จับข้ามัดแล้วลากออกไป กัดไว้บนพื้นหญ้าแล้วลงมือตามที่อยากทำ [...] ไม่เช่นนั้น ไปทำกันในห้องคัมภีร์ตระกูลเจ้าก็ไม่เลวนะ พวกเราจะได้นำตำรามาเรียงเป็นเตียงแล้วเกลือกกลิ้งอยู่บนนั้น ทำกันสารพัดทำตามอย่างวังวสันต์ ไม่ว่าทำไหนก็ได้หมด...” (โมเชียงถงชีว, 2563: 157-158) สถานที่ที่เว่ยอู่เซียนเฝ้าถึงล้วนใกล้ชิดกับดินแดนเร้นเมฆา ไม่ว่าจะเป็นภูเขาลังสำนักเขียนหรือหอคัมภีร์ตระกูลหลาน ความปรารถนาที่จะลักลอบมีเพศสัมพันธ์ในพื้นที่ต้องห้ามสะท้อนถึงความต้องการทำทลายขนบและละเมิดกฎเกณฑ์ เพราะชีวิตจริงทั้งคู่ไม่อาจกระทำสิ่งนี้ได้

วิหารเซียนสกุลหลานเลื่องชื่อด้านความเคร่งครัดในการฝึกปฏิบัติความเป็นชาย ทุกอณูของการใช้ชีวิตที่นี้อัดแน่นไปด้วยกฎระเบียบ อย่างไรก็ตาม พื้นที่แห่งนี้กลับมอบความยืดหยุ่นให้สมาชิกในครอบครัวมากกว่าที่คิดเห็นได้จากการยอมรับให้เว่ยอู่เซียนใช้ชีวิตในฐานะคู่บำเพ็ญเพียรของหลานวังจี เปิดโอกาสให้ทั้งคู่อาศัยอยู่ร่วมกันสองต่อสองในอาศรมวิเวก แม้จะรู้ว่าทั้งคู่กำลังสานสัมพันธ์นอกขนบ แต่ผู้บำเพ็ญเพียรในดินแดนเร้นเมฆาก็ยังใจกว้างที่จะยอมรับความแตกต่าง เว่ยอู่เซียนค้นพบสิ่งหนึ่งว่า สกุลหลานเป็นตระกูลที่มีความลึกลับ แม้แนวทางตระกูลจะออกไปทางโบราณคำครี บรรพบุรุษก็เป็นบรรพชิตที่ละเว้นจากอภิสกุลทั้งปวง แต่กลับให้ความสำคัญเรื่องรักใคร่ ยิ่งไปกว่านั้น วันหนึ่งที่เว่ยอู่เซียนซุกซนจนค้นเจอ “กระถางกำยาน” เก่าแก่จากห้องโบราณในหอเก็บสมบัติของแดนเร้นเมฆา เขากลับยิ่งประหลาดใจที่ได้ล่วงรู้ว่า ดินแดนเร้นเมฆาที่บัญญัติกฎห้ามยุ่งเกี่ยวเรื่องกามารมณ์กลับเป็นพื้นที่เดียวกันที่ผลิตสร้างความปลอดภัยอันเป็นอื่นให้องค์กษัตริย์ขึ้นในดินแดนเซียนแห่งนี้

กระถางกำยานเป็นของวิเศษที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อให้ผู้ใช้สามารถทะลุเข้าไปอยู่ในเหตุการณ์ และมีส่วนร่วมกับการสนทนานั้นเสมือนการร่วมจิต หลานวังจีและเว่ยอู่เซียนสามารถใช้ของวิเศษนี้เป็นตัวเปิดทางให้กับการร่วมรักอย่างเร่าร้อนในความฝันได้ ช่วงแรกที่เว่ยอู่เซียนลองจุดกระถางกำยาน ความมหัศจรรย์ของเจ้าสิ่งนี้พาตัวเขาและหลานวังจีโลดแล่นในดินแดนแห่งความฝัน เป็นภาพฝันของเว่ยอู่เซียนที่สะท้อนเรื่องราวเล็กน้อยในชีวิตประจำวัน ถือสานโดยกับหลานวังจีอย่างเรียบง่าย ก่อนที่กระถางกำยานจะพาทะลุความฝันของหลานวังจี ในห้วงฝันสะท้อนการแต่งแต้มจินตนาการทางเพศของหลานวังจีที่ปรารถนาจะได้ร่วมเตียงเคียงหมอนกับเว่ยอู่เซียน ยิ่งกว่านั้น ประโยคที่เว่ยอู่เซียนเคยพูดหยอกล้อหลานวังจีในชีวิตจริงว่า ปรารถนาที่จะแอบมีเพศสัมพันธ์กันในป่าหลังดินแดนเร้นเมฆาหรือในหอคัมภีร์ตระกูลหลาน ล้วนมาปรากฏเป็นภาพเหตุการณ์ในความฝัน กระถางกำยานพาให้ทั้งคู่สามารถเข้าไปอยู่ร่วมเหตุการณ์ในฝันนั้นด้วยตนเอง จนเว่ยอู่เซียนถึงกับเอ่ยปากชมว่าเป็นของวิเศษที่สุดยอดมาก

เว่ยอู่เขียนกับหลานวังจีร่วมบรรเลงบทรักในฝันกระทั่งตื่นขึ้น จึงตรวจสอบกระถางกำยานพบว่า ของสิ่งนี้ปราศจากพลังชั่วร้าย เขียนสักท่านอาจประดิษฐ์ไว้ใช้บำเพ็ญเพียรหรือเพื่อความสนุก ทั้งคู่ยังคงเก็บกระถางกำยานไว้ในห้องและเพลิดเพลินกับความฝันในคืนต่อไป ซึ่งหากพิจารณาความคร่ำครึของสกุลหลานที่ออกกฎห้ามมั่วโลภก็ แต่กลับมีของวิเศษไว้บำบัดความใคร่อย่างกระถางกำยานผุดขึ้นกลางดินแดนเขียน ไม่อาจมองข้ามได้เลย กระถางกำยานเผยให้เห็นว่า แท้จริงแล้วโลกแฟนตาซีอาจไม่ได้แยกขาดจากโลกความเป็นจริง เพราะความเป็นจริงขาดหายจึงต้องอาศัยแฟนตาซีเติมเต็ม ดังที่ สรวิต ชัยนามกล่าวว่าแฟนตาซีจำต้องทำให้เราเผชิญหน้ากับความขาดพร่อง เพื่อที่จะกระตุ้นความปรารถนาของเราให้เริ่มเกิดขึ้น วัตถุประเสริฐไหลขึ้นจากการเผชิญหน้ากับความขาดพร่องนี้ สิ่งกีดขวางยังทำให้วัตถุที่สูญหายน่าดึงดูดใจขึ้นไปอีก แฟนตาซีจึงให้เรื่องเล่าซึ่งสัญญาว่าจะแก้ปัญหาความคับข้องใจ ไม่สมหวังให้เราได้ (สรวิต ชัยนาม, 2565: 169) กระถางกำยานดังกล่าวมีคุณสมบัติไม่ต่างจากเครื่องมือที่ใช้เติมเต็มความปรารถนาทางเพศ เขียนที่ประดิษฐ์ของสิ่งนี้อาจตกอยู่ภายใต้การครอบงำของสังคมปิตาธิปไตยที่จัดวางให้ผู้บำเพ็ญเพียรชายหมั่นเผาผลาญกิเลส จัดการตกเป็นทาสอารมณ์ และความปรารถนาทางเพศอันล้นเกิน ทว่าความต้องการเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องธรรมชาติที่มนุษย์ไม่อาจหลีกเลี่ยง เมื่อไม่สามารถกระทำได้ในโลกความเป็นจริง จึงต้องอาศัยของวิเศษพาดตนเองก้าวข้ามมาสู่โลกของแฟนตาซีที่หลุดพ้นจากข้อจำกัดรัดรั้งใดๆ

กระถางกำยานใบนี้ไม่ได้ใช้เติมเต็มความปรารถนาทางเพศให้กับเขียนผู้นั้นเพียงคนเดียว แต่ยังถูกส่งผ่านมาสู่มือของผู้เป็นทายาทอย่างหลานวังจีและเว่ยอู่เขียนด้วย เดิมทีเว่ยอู่เขียนเป็นเพียงเด็กหนุ่มวัยอยากรู้อยากลองที่เคยอ่านหนังสือภาพวังวสันต์หรือการร่วมกิจกรรมทางเพศระหว่างชายหญิงมานับไม่ถ้วน แต่เขาก็ทำได้แค่อ่าน ไม่ได้ใส่ใจ จึงอ่อนด้อยประสบการณ์การร่วมรักในชีวิตจริง ประกอบกับวิถีชีวิตของผู้บำเพ็ญเพียรที่มักจะเกาะกลุ่มกันแบบสังคมชายล้วน ทำให้ระหว่างชายหญิงไม่ได้มีโอกาสสร้างปฏิสัมพันธ์กันมากนัก ทว่าสำหรับหลานวังจี แม้จะอยู่ในสังคมที่มีความเคร่งครัดไม่ต่างจากเว่ยอู่เขียน แต่เขาก็กลับ

เป็นผู้ที่เข้ามาสอนให้อีกฝ่ายรู้ซึ่งในรสรัก ทั้งยังเป็นการร่วมรักระหว่างชายกับชาย ด้วย หลานวังจี้ใช้ชีวิตอยู่ในสำนักเซียนสกุลหลาน อันแบ่งแยกเขตแดนศึกษาและที่พำนักระหว่างชายหญิงอย่างเด็ดขาด ห้ามพบปะพูดคุยส่วนตัว ห้ามยุ่งเกี่ยวกับเรื่องการมรณ แต่ละวันทำได้เพียงมุงมันฝึกฝนวิชาเท่านั้น ทว่าภายใต้ความเข้มงวดของดินแดนเรือนเมฆากลับมีสิ่งอัศจรรย์ซุกซ่อนอยู่ ไม่ใช่แค่กระถางกำยาน แต่เป็นห้องหนังสือต้องห้ามของหอคัมภีร์สกุลหลานปรากฏอยู่ด้วย การที่หลานวังจี้ผู้ปราศจากมลทินสามารถนำทางเว่ยอู่เซียนไปสู่ผืนแผ่นดินได้ยามร่วมรักกัน จึงเผยให้เห็นว่า ภายใต้ใบหน้าใสซื่อ หลานวังจี้อาจจะแอบศึกษาสิ่งของต้องห้ามอย่างหนังสือภาพหลงหยางหรือบันทึกการร่วมอภิรมย์ระหว่างชายรักชายมาก่อน

กระถางกำยานนำพาเว่ยอู่เซียนไปค้นพบคำตอบว่า เหตุใดหลานวังจี้จึงมีความชำนาญในการร่วมสัมพันธ์ทางเพศมากกว่าเขา ในความฝันเผยให้เห็นว่า หลานวังจี้แอบจินตนาการว่าได้ร่วมรักกับเว่ยอู่เซียน หลานวังจี้อาศัยจินตนาการหลบหนีจากพื้นที่ควบคุมไปสู่พื้นที่แห่งอิสระเสรีอันกว้างไร้กรอบ พื้นที่ที่ใช้ทดแทนความสัมพันธ์อันขาดหายในชีวิตจริงและเป็นพื้นที่ที่ปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศได้ เพราะโลกความเป็นจริง เขาไม่อาจล่วงล้ำหรือเปิดเผยความปรารถนาให้แก่เว่ยอู่เซียนรับรู้ ของวิเศษอย่างกระถางกำยานที่ปรากฏกลางดินแดนเรือนเมฆาจึงเป็นไปเพื่อเผยให้เห็นว่า ความปรารถนาทางเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ หาใช่สิ่งแปลกปลอม ไม่คุ้นเคย แต่สามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน โดยเฉพาะบุคคลที่ในชีวิตจริงติดอยู่ในข้อผูกมัดหรือถูกห้ามไม่ให้มีความปรารถนาทางเพศ ยิ่งยากที่จะระับความต้องการ และไม่อาจละพินณาการจากอารมณ์ต้องห้ามนี้ได้ ธรรมชาติของมนุษย์โหยหาความมีชีวิตชีวา อารมณ์ความรู้สึก และรสนิยมทางเพศที่แตกต่าง ผู้ผลิตกระถางกำยานอาจต้องการหลีกเลี่ยงขอบเคร่งครัดไปแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ และสร้างความตื่นเต้นเร้าใจในการบำบัดอารมณ์ทางเพศอันก้าวข้ามเงื่อนไขความเป็นหญิงชาย จนค้นพบสื่อแทนความฝันที่ช่วยเติมเต็มความปรารถนาระหว่างชายรักชายนี้ได้สำเร็จ

กระถางกำยานที่ส่งผ่านมาถึงมือเว่ยอู่เซียนและหลานวังจี้อาจไม่ได้ดำรงอยู่ในฐานะของวิเศษที่เซียนประดิษฐ์ขึ้นเพื่อเติมเต็มความปรารถนาทางเพศ

เท่านั้น หากแต่ยังเปรียบเสมือนการสืบทอดมรดกที่ไม่ใช่การสืบสายเลือด แต่เป็นการส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นผ่านแฟนตาซีที่มีร่วมกัน ดังที่ “เดอเลซกับกัตตารีมอง ความปรารถนาในฐานะที่เป็น ‘จักรกล’ (machine) ไม่ใช่เครื่องจักร (mechanic) ที่มีคุณสมบัติสำคัญ 3 ประการได้แก่ (1) การเชื่อมต่อ (2) การไหลเวียน และ (3) การผลิต/สร้างและสร้างสรรค์ ความปรารถนาในฐานะที่เป็นจักรกลไม่ใช่เรื่องของการขาดอีกต่อไป แต่เป็นเรื่องของการเชื่อมต่อที่ก่อให้เกิดสิ่งใหม่ๆ เสมอ” (ไชยรัตย์ เจริญสินโอฬาร, 2563: 182) การเชื่อมต่อที่ก่อให้เกิดสิ่งใหม่เผยให้เห็นโอกาสและความเป็นไปได้ของการเกิดความสัมพันธ์ในรูปแบบอื่น ที่ไม่ได้จำกัดอยู่ที่อัตลักษณ์ใดอัตลักษณ์หนึ่งหรือรสนิยมใดรสนิยมหนึ่งอย่างมั่นคงตายตัว หากมองกระถางกำยานในฐานะสื่อแทนความปรารถนา กระถางกำยานใบนี้ก็เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ถูกผู้บำเพ็ญเพียรสร้างขึ้นเพื่อเชื่อมโยงสายสัมพันธ์ด้วยความปรารถนา และผลิตสร้างทางเลือกใหม่ๆ ในจินตนาการ ทำให้เว่ยอู่เซียนและหลานว้งจิมองเห็นภาพการร่วมรักระหว่างชายรักชายของตนที่เปี่ยมไปด้วยความสุขสม ไม่ได้มีเพียงแค่การร่วมสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเท่านั้นที่เป็นไปได้ การประดิษฐ์คิดค้นกระถางกำยานของเซียนต้นแบบที่ใช้ชีวิตอยู่ในสังคมปิตาธิปไตยเผยให้เห็นว่า แม้ในความเป็นจริงชายรักชายอาจถูกกีดขวางและผลักออกไปให้อยู่คนละโลก แต่ในโลกแฟนตาซีความสัมพันธ์แบบรักต่างเพศกับความสัมพันธ์แบบรักเพศเดียวกันล้วนมีความใกล้ชิดกันมาก พิสูจน์ได้จากการแบ่งปันจินตนาการร่วมกัน และถักทอร้อยเรียงสายสัมพันธ์ผ่านกระถางกำยานนี้ ของวิเศษอย่างกระถางกำยานอาจถูกสร้างมาเพื่อเป็นตัวแทนแห่งความหวังด้วย เพราะสะท้อนให้เห็นว่าทุกอย่างเป็นไปได้ แม้แต่ชายรักชายที่ในอดีตล่องลอยและไร้ตัวตนในสังคม ยังถูกค้นพบได้จากกระถางกำยานที่สืบทอดร่วมกัน

ปรมาจารย์ลัทธิมาร เผยให้เห็นว่า แม้ตัวละครชายรักชายอย่าง “เว่ยอู่เซียน” และ “หลานว้งจี้” จะใช้ชีวิตอยู่ภายใต้พื้นที่ที่ชนปิตาธิปไตยทางกันไม่ให้ความสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นแสดงตัวตนออกมาโดยง่าย แต่ชายรักชายยังคงมีตัวตนอยู่ในพื้นที่นั้น แม้จะอยู่ในสภาวะล่องหนก็ตาม การประกอบสร้างพื้นที่แห่งความปรารถนาขึ้นมาต่อรองกับสังคมกระแสหลัก ไม่ใช่การต่อสู้กับอำนาจแบบ

แตกหัก แต่เป็นการต่อรองแบบบวมชอม อาศัยการปรับตัวในพื้นที่ที่รักษาความเป็นส่วนตัว และมีสภาพแวดล้อมที่เป็นมิตรต่อชายรักชาย ซึ่งมีส่วนในการพัฒนาและประคับประคองความสัมพันธ์ของชายรักชายให้มั่นคงยืนยาว อีกสิ่งหนึ่งคือชายรักชายยังคงเป็นสมาชิกหนึ่งของสังคม การรักษาคุณสมบัติความเป็นชายและปฏิบัติตนตามความคาดหวังของสังคมเป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้ทั้งคู่เป็นชายโดยสมบูรณ์ เว่ยอู่เชียนและหลานวังจีมีโอกาใช้ความสามารถและแสดงความสามารถเพื่อสร้างฐานอำนาจให้ตนเองได้ แต่ทั้งคู่กลับยึดถือระบบคุณค่าทางศีลธรรมมากกว่าข่มเหงผู้อื่น การประพฤติตนตามขนบและวางตัวดีมีคุณค่าต่อสังคมถือเป็นรางวัลชีวิต ทั้งยังสะท้อนความตั้งใจที่จะพัฒนาและสานต่อความสัมพันธ์ของตัวละครชายรักชายอย่างผูกพันลึกซึ้งมากกว่าสัมพันธ์ทางกาย *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* สะท้อนภาพการเปิดรับความสัมพันธ์แบบชายรักชายในพื้นที่ที่ปิดตายไปโดยไหลเวียนอย่างเข้มข้นว่า เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ได้ถูกยอมรับโดยง่าย หากแต่เป็นเรื่องยากที่คนกลุ่มนี้ต้องฝ่าฟันอุปสรรค และผลักดันให้ความสัมพันธ์เดินหน้าอย่างมั่นคง ชายรักชายไม่ได้เป็นบุคคลอันตรายที่เข้ามาลบล้างบรรทัดฐานสังคม แต่เป็นเพียงสมาชิกที่ต้องการอยู่ร่วมสังคมแบบสงบสุขปลอดภัย

บทสรุป: *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* กับการชุกซ่อนความหมายบนพื้นที่วรรณกรรม

ปรมาจารย์ลัทธิมาร ดำเนินเรื่องภายใต้ขนบความเป็นนวนิยายแฟนตาซีที่มีเนื้อหากล่าวถึงความสัมพันธ์แบบชายรักชายอย่างชัดเจน ความน่าสนใจของนวนิยายเรื่องนี้คือ การปรากฏตัวขึ้นท่ามกลางบริบทสังคมจีน ซึ่งความรักระหว่างเพศเดียวกันยังไม่เป็นที่ยอมรับ พื้นที่ในนวนิยายจึงถือว่ามีหน้าที่สำคัญในการต่อสู้แสดงตัวตน ความแฟนตาซีในนวนิยาย *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* มีนัยสำคัญกล่าวคือ บทบาทของแฟนตาซีซ้อนทับระหว่างโลกจริงและโลกเสมือน หากความสัมพันธ์แบบชายรักชายเป็นเรื่องต้องห้ามในโลกความจริง ความสัมพันธ์รูปแบบนี้สามารถเป็นไปได้ในโลกแฟนตาซี ไม่เพียงถ่วงชีวใช้กลวิธีการสร้างความบริสุทธิ์ของ

เพศชายผ่านความเป็นเทพเซียนที่อยู่เหนือความเป็นมนุษย์ ทำให้พื้นที่ความเป็นอื่นอย่างความรักและความปรารถนาระหว่างชายรักชายปะทุขึ้นมา ดังที่เรื่องราวเผยให้เห็นว่า แม้แต่ผู้บำเพ็ญเพียรที่มุ่งรักษาจิตวิญญาณบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากเรื่องทางโลก ก็ยังไม่อาจหลีกเลี่ยงความรักเนกเช่นมนุษย์ได้ ทั้งยังเป็นรักที่ไม่ได้เจาะจงเพียงความสัมพันธ์รักต่างเพศแบบเดียวตามที่ผู้มีอำนาจยึดถือด้วย การนำเสนอภาพความสัมพันธ์รูปแบบอื่นในโลกแฟนตาซีช่วยปลดปล่อยความปรารถนาของชายรักชายที่ถูกพันธนาการจากสังคมให้กลับมามีตัวตนในโลกความเป็นจริง

ปรมาจารย์ลัทธิมาร ยังชวนการวิพากษ์การยึดถือบรรทัดฐานรักต่างเพศของอำนาจรัฐผ่านแนวเรื่อง แฟนตาซีเทพเซียน-กำลังภายในด้วย นวนิยายแนวนี้เชิดชูและขบขันคุณธรรมความเป็นชายมาแต่ดั้งเดิม โม้เสียงดังขี้โม้ได้ละทิ้งขนบของความเป็นนวนิยายกำลังภายใน และยังคงรักษาแก่นแท้ของเรื่องไว้อย่างครบถ้วน แต่ในขณะเดียวกัน เรื่องราวก็ทำให้ผู้อ่านฉุกคิดถึงที่มาของคุณธรรมได้ด้วยว่า สังคมผู้บำเพ็ญเพียรที่พยายามขีดเส้นความถูกต้องและอ้างความชอบธรรมในการกำกับดูแลชีวิตผู้อื่น แท้จริงแล้วเป็นสังคมที่ใช้อำนาจบีบบังคับและกีดกันการแสดงออกของผู้คนอย่างไร้ความเป็นธรรมไปพร้อมกันหรือเปล่า ดังที่ความสูงส่งของการก้าวสู่ความเป็นเทพเซียนผู้สมบูรณ์แบบ ต้องแลกมาด้วยเลือดเนื้อและหยาดน้ำตาของชนชายขอบ *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* สะท้อนภาพการต่อสู้ของตัวละครชายรักชาย ที่ต้องใช้ความอดทนและความสามารถฝ่าฟันอุปสรรคบนพื้นที่ที่จำกัดเสรีภาพทางเพศ โดยไม่ได้ละทิ้งการธำรงคุณธรรม อันถือเป็นจิตวิญญาณของกลุ่มผู้บำเพ็ญเพียร สะท้อนแนวคิดสำคัญว่า การมองคนต้องสำรวจให้ลึกถึงตัวตนและความดิ้นรนภายในจิตใจ ไม่ใช่ตัดสินจากการมีรสนิยมทางเพศที่แตกต่าง ท้ายที่สุด *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* อาจไม่ได้เป็นเพียงนวนิยายที่เปิดประตูให้ความสัมพันธ์แบบชายรักชายถูกมองเห็นมากขึ้น แต่ยังแฝงนัยของการต่อสู้ทางการเมืองระหว่างเพศอันเป็นการวิพากษ์บรรทัดฐานรักต่างเพศในสังคมปิตาธิปไตยแบบจีน โดยใช้การประกอบสร้างพื้นที่แห่งความปรารถนาของชายรักชายซุกซ่อนไปในพื้นที่ของความเป็นนวนิยายแฟนตาซีแนวเทพเซียน-กำลังภายใน เพื่อเรียกร้องให้มองความเป็นปัจเจกชนที่หลากหลาย การมองมนุษย์ใน

ฐานะที่มีคุณค่าความเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน มนุษย์ที่มีสิทธิรักได้แบบไม่จำกัดเพศ และพึงได้รับการปฏิบัติอย่างเคารพให้เกียรติตามสิทธิของความเป็นมนุษย์

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร (2653), สังคมศาสตร์ทางเลือก, กรุงเทพฯ: วิชาษา.
- โมะเซียงถงซิว (2562ก), *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เล่ม 1, แปลโดย อลิส, กรุงเทพฯ: เบเกอรี่บูค.
- _____. (2562ข), *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เล่ม 2, แปลโดย อลิส, กรุงเทพฯ: เบเกอรี่บูค.
- _____. (2563ก), *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เล่ม 3, แปลโดย อลิส, กรุงเทพฯ: เบเกอรี่บูค.
- _____. (2563ข), *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เล่ม 4, แปลโดย อลิส, กรุงเทพฯ: เบเกอรี่บูค.
- _____. (2563ค), *ปรมาจารย์ลัทธิมาร* เล่ม 5, แปลโดย อลิส, กรุงเทพฯ: เบเกอรี่บูค.
- สรวิศ ชัยนาม (2565), *อย่ารู้แต่ไม่อย่าถาม: ทุกสิ่งอย่างเรื่องการเมืองโลกกับ Lacan*, แปลโดย ปฐมพงศ์ กวางทอง, กรุงเทพฯ: ศยามปัญญา.

ภาษาอังกฤษ

- Butler, J. (1999), *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*, New York: Routledge.
- Butler, J. et al. (2016), *Vulnerability in Resistance*, Durham: Duke University Press.
- Davis, E. (2005), *Encyclopedia of Contemporary Chinese Culture*, London: Routledge.
- Deklerck, S. and Wei, X. (2015), "Queer Online Media and the Building of China's LGBT Community", in Engebretsen, E. et al. (eds.), *Queer/Tongzhi China: New Perspectives on Research, Activism and Media Cultures*, Copenhagen: NIAS Press.
- Jackson, R. (1981), *Fantasy: The Literature of Subversion*, London: Routledge.
- Kornak, J. (2015), *Queer as a Political Concept*, unpublished thesis in Philosophy, History, Culture and Art Studies, University of Helsinki.
- Long, Y. (2019), "Cultural Differences between Chinese and American Weddings", *Advances in Social Science, Education and Humanities Research (ASSEHR)*, 300(1): 634-640.
- Seidler, V. (2006), *Young Men and Masculinities: Global Cultures and Intimate Lives*, London: Zed Books.
- Shaw, G. and Zhang, X. (2017), "Cyberspace and Gay Rights in a Digital China: Queer Documentary Filmmaking under State Censorship", *China Information*, 32(2): 1-23.

- Stacey, J. (1983), *Patriarchy and Socialist Revolution in China*, Berkeley: University of California Press.
- Tian, X. (2020), "Homosexualizing 'Boys Love' in China: Reflexivity, Genre Transformation, and Cultural Interaction", *Prism: Theory and Modern Chinese Literature*, 17(1): 118.
- Yang, L., and Xu, Y. (2015), "Queer Texts, Gendered Imagination, and Grassroots Feminism in Chinese Web Literature", in Engebretsen, E. et al. (eds.), *Queer/Tongzhi China: New Perspectives on Research, Activism and Media Cultures*, Copenhagen: NIAS Press.

สื่อออนไลน์

- Cheng, P. (2003), "Kuan Yin: Mirror of the Queer Asian Christ", retrieved 11 February 2023 from http://www.patrickcheng.net/uploads/7/0/3/7/7037096/kuan_yin_mirror_of_the_queer_asian_christ.pdf
- Wang, S. (2018), "Chinese Writer Sentenced to 10 Years in Prison for Homoerotic Book", retrieved 26 September 2020 from <https://edition.cnn.com/2018/11/19/china/chinese-erotic-fiction-writer-prison-intl/index.html>